

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. מוֹצֵא שְׁפָתַי תִּשְׁמֹר
וְעֵשִׂית בְּאִשֶּׁר נִדְרַת לִי
אֱלֹהֶיךָ נִדְבָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ
בְּפִיךָ: דְּבָרִים כַּג כֹּד

גליון הש"ס

תוֹס' ר"ח בל וכו' דעיקר
קרא לברך' יהודה ב'.
ק"ל ה' למה דק"ל חזק
בשמאל פסול בכל הקדשים
ל"ש למדרש כ"ל דרשא
דר"י צביר דל"ח א"ס גס
לעבודה וצ"ל בשמאל דהא גס
בצאש פסול בשמאל וצובחם
ממסקינן ה"ל לר"ש אבל לדין
ע"כ הקדש לענין שאל לשמה
דמנחת חוטא כחצאש ומנחת
דבא ע"כ י"ע:

מוסף רש"י

[illegible]

כל המנחות פרק ראשון מנחות

כל המנחות שנקמלו שלא לשמן. כגון שהגדל מנחת מרחשת והביאה וקמלה הכהן ואמר הריני קומץ לשם מנחת ד' כשרות. וקומצן נקטר ושיריהן נאכלין; אלא שלא עלו לבטלים לשם חובה. דלא ילא ידי נדרו ואירץ להביא אחרת לשם מרחשת; חוץ ממנחת חוטא. כגון

היהא דמטמא מקדש דכמיז בויקרא
(ה) ואם לא תפזיר ידו לשמי תרשע וגו':
מנחת סקאווס. מנחת סקאווס אש קמלן
שלא לשמן גנון שלש נדבא או בתן
למאן הקומץ שלא לשמן או הוליד או
קטירי שאלו לשמן או חשבז בלחם
מעבירות הללו הריני עובד לשמו ושלא
לשמן: **א** **אם שלא לשמן ולשמן.** חליו שמי
ומנחות פסולין ואין שיריה נאכלין
טעמא מפ' בגמ' (ה), והא דאמרן או שלא
לשמן ולשמן דלא תימא לשמן לשמו ושלא לשמן
דאמרן דקטור דלפניו לשמן אחריו אבל
שלא לשמן ולשמן לא הו' קמ"ל דאף
אם תהלת דבריו ארס נתפס אית לן:
ב **מדקתיני אלם משמע דכל דינה**
מנחה כשרה אלם או נבלד: ואסור
שגויי. כשרה שמינו אחר גנון אש עבר
וקמנה שלא לשמה אסור לתת קומץ
דכלי שלא לשמה: **נדבא.** במחיה. והא
דאמרן אלו דכמיז נבלד גדרת (ד) (דברים)
א **כמה שגדרת עשית.** לשמה
הא דר' כלומר יאמא ידי נדקך ואם
אלאו יאמא נדבא יביצא אחרת לגדרו:
ונדבא

דמה שלא לשמה^א איבער אימא סברא ואיבער אימא ק
ממשום דמשני בה כל הני לישני בה וניחיל ואיבער אי
תשמור ועשית כאשר נדרת לוי' אלהך נדרה^ב נדרה נ
יקרי' ליה נדרה אלא אם כמה שנדרת עשית יהא נדר

*המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות אלא
 שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ ^א ממנחת
 חומא ומנחת קנאות ^ב מנחת חומא ומנחת
 קנאות שקמצו שלא לשמן נתן בכלי והלך
 והקמיר שלא לשמן או לשמן ושלא לשמן או
 שלא לשמן ולשמן פסולות כיצד לשמן ושלא
 לשמן לשמן מנחת חומא ולשם מנחת נדבה
 שלא לשמן ולשמן מנחת נדבה ולשם
 מנחת חומא: **גמ'** ^א למה לי למיתנא אלא
 ליתני ולא עלו לבעלים לשם חובה הא קמ"ל
 לבעלים הוא דלא עלו לשום חובה הא מנחה
 גופה כשרה ^א ואסור לשנוי כדרבא ^ב דאמר
 רבא עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק
 סברא ואיבעית אימא קרא איבעית אימא סברא
 בה ונזיל ואיבעית אימא קרא ^א מוצא שפתין
 אלהין נדבה ^ב נדבה נדר הוא ^א קרי ליה נדר
 שנדרת עשית יהא נדר ואם לאו יהא נדבה
 ונדבה

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשריות אלא שלא עלו בצעלים בו.
עבודה קמייתא נקט וה"ה נמינה בכלי והולכה והקטרה דקממי
סיפא ד' עבודות יש בזמן כנגד ד' עבודות שיש דם בלאמרינן לקמן
בפ"ג (ד' טו.) ופ"ק דזוחס (ד' ז.) ובאותו ד' עבודות פסלה מחשבה

שלא לשמן ומחשבת פיגול דחוק לזמנו
וחוק למקומו אבל בתפוסה והגשה אין
מחשבה פוסלת אע"ג דבעי הכונה
ובפ"ק דזבחים (דף ז') יליפין מקראי
דמחשבה פוסלת מצאנא דל' עבודות
ושאר זבחים יליפין משלמים דהיקראש
דזאת התורה ומקרא דמוצא שפתין
ומצריך להו וגרסא דלמנחות נמי
יליפין למצוא משלמים מההיא היקראש
גופה כמו צבחים דמדרשא דר' שמעון
דדריש בגמרא בצמון קדש קדשים
היא כחטאת וכאש מנחת חוטא הרי
היא כחטאת מנחת נדבה הרי היא
כאש כל מינין למילף דלא עיקר
דרשא היא כדאמרין בפ"ק דזבחים
(דף יא.) * דעיקר קרא לכד' יהודה
צרים דרי' חייא ^א ^ב צא לעובדה צד
עובדה צימין כחטאת ^א כ' ויעבד
במנחת חוטא מפרש הסם מדמציב
זה היא כמו בחטאת וכן מפרש נמי
בפירקין (דף ז') דגמר מנחת חוטא
ומנחת קנאות ^א דפוסלות שלא לשמן
דמציב בזה היא ואם תאמר ועופות
דבעו לשמן כדאמרין בגמרא (דף טו.)
צבחים צא מוטאט העוף (דף יא.)
מגלן דאי מהיקראש דזאת התורה אי
אפשר לומר כן לפירוש הקונ' דפ"ק
דחולין (דף כג.) גבי עולה העוף
דמציב ואת השני יעשה עולה כמשפט
דדריש הסם כמשפט חטאת בזה

הַיִּקְשָׁא דְּזוּתָּא הַתּוֹרָה נִפְקָא דְּדִרְשִׁי מִינֵיהּ בְּסוּף הַתּוֹרָה (לַקּוּמ דף 3ב.)
 אֲלֵא מִן הַחֻלּוּיִן ^(ז) וּפִירֵשׁ בְּקוּטֶרֶס ^(ח) (דַּמְחוּ קי) דַּעוּף לֹא כַּבֵּד
 בְּזוּחִים לַעֲנִין לְשׁוֹן דְּלִיכָא לְמִפְיָךְ מַה לְזוּחִים שְׁכָן טַעֲמוֹיִן כִּלִּים
 פִּירוּשׁ הַקּוּטֶרֶס דְּחֻלּוּיִן קָשָׁה דַּעַל כְּרַחֲמֵי עוֹפוֹת כְּמִיזֵי בִּקְרָא דְּזוּתָּא
 מִיזֵּי בְּתַר הַיִּקְשָׁא אֲמַרְרוּ וְכֵן הַפְּסָל דְּרִישׁ בְּפִי הַפְּסָל לַעֲנִין לְמַעַב
 קִמְלָא דְּזוּחִים (י: 1) גִּמְרָא חוּץ מִן הַפְּסָל גִּמְרָא שְׁכָן לַעֲנִין לְשׁוֹן
 זֶה בְּכוּר מַעֲשֵׂר וּפְסָק אִ"כ כִּיּוֹן דַּעוֹפוֹת נִמִּי מִבְּיוֹם לְוֹחוֹ וּנְפִיק
 שְׁכָלָא לְשׁוֹן לְהַנְהוּ מִדְּאִיקָיוּשׁ לְשִׁלְתִּים וְלַעֲבֵד כְּתוּמָא הַעוּף דְּרִישִׁין
 דָּק (כ:) יֵשׁ לְפָרֶשׁ אֲלִיבָא דִּר' אֲלִיעֶזֶר דִּפ' הַתּוֹרָה (לַקּוּמ דף 3ב.) לֵית
 (כב.) דַּמְחוּ וְלֹא מַלְל צִירוּ וְלֹא מַלְל מַעֲשֵׂר דִּרְשִׁי לֵה כִּפְרֵי הַתּוֹרָה:
 וְכֵן מַחֲטָאֵת בְּזוּמָה בְּזוּמָה כִּבְמָה קִדְמָה עַל כְּרַחֲמֵי לֹא ^(ז) מִפְּרִי
 שְׂמִינִיא בְּעִשְׂרִיתָא שְׁוֹ בָּהּ חֻלּוּיִין לֵה כִּדְפִי שֶׁם בְּקוּטֶרֶס וּחֲטָאֵת

ד קשה למה לי למדרש ההם כפרו של אהרן משלו ולא משל מעשה
 מחשבו דכתיב דרש מעשה ואכלת ופרו של אהרן לשירפה קאי ומיהו
 (ו) והלא הכריז ממשורר לשד"ן כל תפלות דכתיב צפרו של אהרן
 וצפרה למימרא דכל תפלות בין תפלות בזהמי צפרו של אהרן
 יהיו אכתי קשה למה לי כמשפט לענין חולין גבי עולת העוף תיפוק
 קול לענין חולין דדררש ההם חזקת הכהוב ד"ן חטא כן מלא עולות
 קאמר דולת המורה מעוס דכתיב והקריבו וא"ת אט כן מלא פריך
 ויטו תכיל לזכר זאת העולה לעולה משמע כל עולות ולזכר שמן של
 אלות שצברה (דקמי צבריתא) ושפננים ושצמאורע שלא לשמן פסולות
 וא"ת בני ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא י) איירי נמי בלוג שמן
 נכנס לרבות לאו שמן של מזרוע אבל אין למדך דהו בכלל אשם מזרוע
 (נ) מסקין לזכר מייסיל מעוס דהו למד בציטא הדבר הלמוד בציטא
 ויחזו ושמיטה מצינו ותכנס את דרש שמיטה מצינו אלא כחלוקה
 איירי בשינוי קודש דמפרש כסיפא לשם מנחת חוטא לשם מנחת
 אלא פשוטא ליה להש"ס בכל דוכתי דשוי בעלים כשוי קדש תהיילו
 ונתני' דפרק בית שמאי (ובחס דף מו:) א"ת ששם דברים חזק נוצח
 (ב) מסקין דשמואל כלשמן (דף קאמר:) קרי' יהי נדר וקרי'
 צדקה דיוקא וכן בסיק דר"ה (דף י.) לענין כל תפלת ואפילו לר"מ
 מזה שאינו (א) נודל כל עיקר אלמא קרי לנדבה נדר שאני הכא דדרש
 לא שם נדר ולא שם נדבה דכתיבויורו וציטא למנחת אי נמי
 ואלא ללנדבה אלא: וא"ר יהא נדבה. אע"פ דפריך דלאא השנה
 נדר דרש מפסטיה ואלא נדר למשע דהרי ליה לנדר נדבה:

שפיטה

עין משפט
נר מצוה

א א ב מ"י פט"ו מהל'
פסולי המוקדשין הלכה
:ב
ב ג מ"י שם הל"ג:

שיטה מקובצת

[illegible]

(א) וכן בריש זבחים דף ב לימא
לתיבות קרי ליה נדר וקרי ליה
נדרה מ"ש.